

Tēze: Dalījums fizikā, reliģijā un mistikā ir ... mistika/līdz aplamībai novecojusi lieta¹

D. Zeps, 2006. gada aprīlis.

No trim minētajām jomām fizika ir visvairāk sasniegusi realitātes aizsniegšanai, galvenokārt pateicoties kvantu mehānikas sasniegumiem, bet tās nodalīšanās no divām citām jomām kavē pašas tās attīstību.

Vēl vairāk, fizika pati iekrīt savā misticismā un varbūt arī pašdarinātā reliģijā - ja tas vēl nav noticis, tad tas notiks - ja tā neizdarīs radikālus apvērsumus savās nostādnēs, kas to vairs nešķirs no augšminētajām jomām.

Tas, ko fizika spiesta pieņemt, lai atrisinātu antropono principu, vai lai to izslēgtu, kas lietas būtību nespēj atrisināt, proti, paralēlās pasaules, kur mūsējā ir tā visizredzētākā, jo tajā ir radusies dzīvības iespēja, bet pārējās ir tikai „izmēģinājuma poligons” dzīvības rašanās iespējai, jau ir ceļš uz mistiku un jaunreliģiju².

Lielākais šķērslis fizikas attīstībā, iespējams, ir laik-telpas jēdziens. Mēs apriori pieņemam, ka fizikālās realitātes pamatā liekams laiks un telpa, kur viss cits ir ie tiem. Itin kā laiks un telpa, vai modernākā veidojumā, laik-telpa, ir skatuve, uz kuras viss notiek. Mēs nemākam citādi domāt, jo šo priekšstatu mums dod mūsu maņu orgāni, un visa fizikālā zinātne balstās uz šo vienkāršo pasaules redzējumu. Vienīgais izņēmums no fizikālajām teorijām, kas varētu mēģināt iztikt bez laika un telpas, ir kvantu mehānika, kas definēta ar saviem postulātiem, bet arī KM laiks parādās jau Šrēdingera vienādojumā, un tikko mēs gribam formulēt Heizenberga nenoteiktības principu, mums nepieciešami ir telpa un laiks. Mēs gan jau mākam domāt operatoru līmenī, kur laik-telpas vēl nav, t.i. mēs esam priekštelpā, kur ‘dzīvo’ operatori. Bet tālu tikuši mēs neesam, jo nemākam vēl pateikt, ka tā priekštelpa ir pamats un laiktelpa atvasinājums no iepriekšējās.

¹ Piezīmēs, kas seko, ir izdarīts mēģinājums fizikālajām teorijām, kuras nemēģinām revidēt, pievienot mistiķu pieredzi, tā meklējot fizikai izeju no strupceļa, kas tai rodas sevi cenšoties norobežot no reliģiozās pieredzes.

² Ja fizika grib reformēt esošās reliģijas, uzskatot tās par nepilnīgām, tad to jādara atklāti, nosaucot lietas savos vārdos. Tad mūsu visums ir ‘izredzētais’ nepilnīgo / ‘grēcīgo’/ būtņu, t.i. citu visumu starpā, kur tām evolūcijas ceļā ir dāvāta vāja iespēja ‘laboties’ un tiekties gan, bet vairāk bezcerīgi noraudzīties ar neesošajām acīm uz vienīgo pilnīgo visumu multiversē.

Ko gan mēs spētu likt laik-telpas vietā, ja pat zinātu, ka tas ir nepilnīgs jēdziens? Jā, bez laiktelpas mums neiztikt, un, bez tam, tā sevi ļoti labi parāda relativitātes teorijas formulējumos, Maksvela vienādojumos, u.c. Bet ir cita iespēja. Kas mums ir sacījis, ka laiktelpa ir jānoliek kā skatuve, uz kuras viss tiek nospēlēts? Vai nevar būt otrādi? Šī skatuve uzrodas tikai tad, kad esam mēs, cilvēki.³

Tad nu tā. Mūsu jaunajā skatījumā pirms laiktelpas ir kaut kas, kas jau pasaka, ka mēs esam, un tikai pēc tam uzradīsies šī skatuve, ko sauksim par laiktelpu. Var pieņemt, ka tas pirmāk esošais ir dzīvība, un mēs esam šīs dzīvības kontekstā un mums ir redze un sajūtas un mēs izveidojam savos maņu orgānu priekšstatos telpu un laiku. Bet fiziķi šādu nostāju negribēs pieņemt, jo tur ir par daudz priekšpieņēmumu, kas rodas pirms, kad jānāk telpai un laikam. Fizikai pietiktu pieņēmums, ka novērotājs ir pirms laiktelpas un tas jau būtu gatavs fizikāls formulējums. Tiešām, mums nekur nevienā fizikālā formulējumā nav pateikts, ka laiktelpa ir pa priekšu un tikai tad top novērotājs. Tas gan noklusējot varbūt bija klātesošs visā mūsu fizikālās realitātes izpratnē, bet pārmet fiziķiem, ka viņi būtu to ietilpinājuši savos vienādojumos, nevaram. Un tas jau ir ļoti labi, un tas var kalpot par atbalsta punktu. Mums esošajās teorijās nekas nav jāmaina. Nākot jaunākām fizikālām teorijām, mums jācer, ka tās vairs nebūt tik sasaistītas ar laiktelpu un tā tiks demistificēta. Radikālu izmaiņu var ienest tāda jauna fizikāla teorija, kurā novērotājs jau pēc būtības ir pirms laiktelpas un šis princips ir tieši formulēts. Ja sākam domāt kvantu mehānikas terminos, mums būtu jāsaprot, ka novērotājs jāpārceļ operatoru vidē un jāieved novērotājs kā operators. Tas jau ir darīts dažos darbos, bet nav redzēts, ka būtu izdarīti tālejoši secinājumi. Pateikts tikai, ka tas varētu būt pamats tam, ka matērija un prāts ir šķirojamas lietas tikai šajā pēc-laiktelpas situācijā, bet pirms- ir sagaidāms kaut kas pavisam cits. Bet tas jau ir liels progress un mūsu uzdevumu krietni atvieglina.

Kas no tā izrietētu, ja laiktelpa pārstātu būt 'skatuve' fizikālajai realitātei, bet pati kļūtu par fizikālās realitātes sastāvdaļu, kā tas daļēji jau ir relativitātes teorijā un kvantu mehānikā?

Daži minējumi. **Pirmais.** Lielais sprādziens (BB) būtu noticis nevis 'uz skatuves', proti, laiktelpā (vai laiktelpas singulārā punktā vai tamlīdzīgi), bet citur, mums vēl neformulētā fizikālās realitātes atribūtā, kas ir laiktelpas vispārinājums.

³ Šis uzskats ir ļoti zināms daudzām mistikas skolām. Minēsim, piemēram, Gurdžijevu, kam tas parādās vistiešāk.

Tad BB notiek pirmāk, un laiktelpa ir BB sekas. Bet vairs jau ne kā no singulāra punkta sākas laiktelpa, bet pēc būtības BB ir noticis 'citur', un laiktelpa sākas 'citur'.

Apmainīt BB un laiktelpu vietām varbūt nav grūti.

Hipotēze. Ja Maksvela vienādojumi, un ne tikai tie, ir invarianti pret kalibrējošām transformācijām, bet tās 'notiek' imaginārajās vērtībās, tad atliek pieņemt, ka BB notiek nevis pie reālas, bet imagināras vērtības, un mums atliek pievienot attiecīgu fizikālu interpretāciju, no kurām līdz šim pozitīvistiskie fiziķi ir izvairījušies. Proti, esošā laiktelpa ir aktualizējusies kā sekas tam, ka ir noticis BB. Ja tas ar kādu neiespējami mazu varbūtību notiek pie reālas vērtības, tad mēs esam mūsu ierastajā pasaules ainā, kur BB noticis laiktelpā (tās singularitātē), pie kā fiziķi sen jau ir pieraduši. Ja BB noticis pie imagināras vērtības, laiktelpa, kur esam mēs, ir uzradusies no kaut kurienes (mūsu skatījumā). Ja pirmo iespēju izslēdzam, tad iznāk tā, ka novērotājs jau esošā laiktelpā nekādi nevar noteikt, kad BB, kas radīja viņa laiktelpu, notika. Šāds fizikāls modelis ievestu novērotāja 'ontoloģiju', to, kas šodienas pozitīvistu radītajā fizikālajā ainā nav iespējams, bet jāattiecina uz reliģiju vai, labākā gadījumā, uz idealistisko filosofiju.⁴

Primitīvi materiālistiskajā pasaules ainā mēs dzīvojam 'uz skatuves', kas ir mūsu laiktelpa, tālāk mēs pieņemam, ka paši arī piedzimstam 'uz šīs pašas skatuves', un tā jau ir patvaļa. To gan mēs it kā izsecinām no tā, ka 'šajā pašā skatuves telpā' ir (bija un būs) citi pirms mums, un tāpat, 'šī skatuve' bija pirms mums. Bet tas ir mīts. Šīs 'skatuves' nav pirms mums un nav vispār. Mēs piedzimstot piedzimstam ar savu laiktelpu, t.i. katrs ar savus 'skatuvi'. Ontoloģija gatava. Atliek pamatot, kā var būt, ka citi pirms mums dzimuši, un visi mēs it kā uz vienas 'skatuves', t.i. no kurienes mums uzrodas sajūta, ka mēs esam uz vienas 'skatuves' un fizikālais eksperiments to apstiprina. Atbilde ir neparasta fiziķiem, bet parasta filozofam Plotinam. Mēs esam tikai 'viens'. Mums šķiet, ka esam daudzi. Kā tas izskatītos fizikālajā 'ontoloģijā'? Mēs katrs dzimstam ar savu 'ontoloģiju', bet tā kā esam patiesībā visi cilvēki kopā viena kopīga esamība, kas pati ir fizikālās realitātes sastāvdaļa un tāpat kā fizikāla realitāte, tad šī kopīgā esamība ir 'universālais cilvēks', kas ir pār mums, ko mēs apjaušam caur sevi, novērojot sevi, kas redz pasauli caur mūsu acīm un mūsu apziņu, bet Pats Viņš varbūt ir daudz gudrāks nekā mēs viens katrs individuāli, bet kas attiecas jau uz mūsu 'reālajām ontoloģijām', tad tās mēs ieraugām tikai savās individuālajās 'ontoloģijās'. Mēs dzīvojam savās šķietamajās 'ontoloģijās', domādami, ka esam daudzi cilvēki uz vienas skatuves, bet fizikālajā realitātē mēs esam

⁴ Iedomāsimies vienības riņķi kompleksā plaknē un reālo 1 vērtību uz tā.

viens kopums, kas varam eksistēt caur multiplicētām 'ontoloģijām', kas ir atsevišķie cilvēki. Tas ir tas, ko mēs zinām par savu esamību. Mēs jau neko daudz nezīnām par mūsu 'universālo cilvēku', ko mēs mēģinām aptvert ar savu reliģiozo domāšanu. Un palīdz mums arī mistiķi. Bet nevis traucē.

Kāda ideja attīstībā ar izrietošajām sekām:

Kā mēs domājam matemātiski?

Kas ir matemātiskā domāšana? Smagi ir mēģinājumi saprast, kā mēs nākam pie matemātiskas saprašanas. Ir jau grāmatas sarakstītas, kas sakās matemātiku atvedinātu no kognitīvā pamata, ko ar to saprotot, to katrs pats zina, kas viņam ir kognitīvais. Citam tas ir kāds fizioloģiskais pamats, kas ir domāšanas pamatā. Tie arī ir tā saucamie kognitīvistu, kuriem kognitīvais izriet no fizioloģiskās spējas domāt. Bet ja kognitīvā pamats meklējams citur? Kā tad?

Lūk, mūsu jaunā ideja. Pamats, no kā esam atkarīgi mēs, ir mūsu aminoskābju līmenī. Aminoskābēm ir sava 'valoda', tās sazinās. Ir kāds pamats, uz kā 'viņu' sazināšanās balstās. Sauksim to par lingvo-kognitīvo pamatu vai LK-pamatu. Kāpēc tāds nosaukums? Tāpēc, ka uzskatām, ka šis pats pamats ir arī mūsu saziņas rīkam, ko saucam par valodas spēju, vai, ja gribētu precīzāk, LK-pamatu runā lietotās valodas līmenī. Mēs gan mākam runāt dažādās valodās, citi pat daudzās, bet visām tām ir viens LK-pamats, bet mūsu hipotēzes ietvaros, šī ir tā pati, kas LK-pamats aminoskābju līmenī.

Tālāk, lai hipotēzi darītu vēl neparastāku, teiksim, ka šis pats LK-pamats ir arī matemātiskās domāšanas pamatā. Mēs to mēģināsim nedaudz iezīmēt vēlāk. Šeit tikai pateiksim, ka triviāli tā tas nemaz neseko, jo matemātiskā domāšana tajā pirmajā priekšstatā būtiski atšķiras no LK-veidojuma. Vispirms jau mums matemātika sākas ar skaitļiem un kopu teoriju, divām lietām, kas nav pēc savas dabas tieši LK-veidojumi. Mūsu hipotēzes ietvaros abas minētās lietas, skaitļi un kopas, ir atvasināti lielumi un nav piemītoši matemātiskajai domāšanai tās pirmamatos. Tas nebūt nav acīmredzami. Tāpēc vēlāk centīsimies šīs domas pamatot.

Bet vispirms centīsimies savu hipotēzi attīstīt un pateikt, no kurienes tad mums rodas šis LK-pamats. Tas nav mūsos, bet to saņemam no ārpusē. Šis konstatējums gan tīri nosacīts, jo, lai pateiktu, kā mēs tiekam pie mūsu LK-pamata, mums jāpamana, ka runa var būt tikai par universālo cilvēku (UC), kam šis pamats ir pieejams. Universālā cilvēka pamats ir arī LK-pamats, vismaz par tik, par cik mēs esam universālā cilvēka ontoloģiskās kopijas, kas

šo LK-pamatu mantojam no Viņa. Varbūt UC LK-pamats ir daudz bagātāks, to mēs nezinām, bet no Viņa mantojam, ko kas ir mūsos no šī pamata.⁵

UC eksistē priekšlaika-telpā, tā ka tur mums ieskata nav gandrīz nekāda, ja prasām, kā tas attiecas uz fiziku, kas grib redzēt fizikālo realitāti. Tomēr mēs to visu redzam pietiekami skaidri savās ontoloģiskajās kopijās, kas esam mēs. Visu, kas attiecas uz fizikālo realitāti, vajag attiecināt uz to līmeni, kas ir UC, bet mēs nevaram nošķirt skaidri, kas no fizikālās realitātes mūsu ontoloģijās tur (UC līmenī) ir un kā nav. Mēs tikai zinām, ka viss mūsu ontoloģijās izriet no fizikālās realitātes UC līmenī.

Sekas visam šim, ko esam pateikuši, ir ļoti dramatiskas. Proti, matemātika runā LK-pamata valodā. Vai teiksim to vēl tā, ka matemātiskās domāšanas pamatā ir LK-mašīna.

Pirmkārt, šī LK-mašīna uzbūvē visu mūsu uztveri, jo caur aminoskābēm mēs tiekam vadīti mūsu organismu līmenī. Mēs redzam ar LK-mašīnu starpniecību. Mūsu redze tā tad nav analoga, bet LK-distinktīva. Mēs redzam priekšmetus, kontūras, krāsa, kustību, u.c. un viss tas ir LK-pamata darinājumi, tās ir LK-distinkcijas, ko mēs atšķiram un diferencējam. Kas tur 'ārpusē' ir īstenībā? Vispirms jau pati telpa un laiks ir mūsu LK-pamata darinājumi, tā ka 'ārpusē' kā tādas jau nav, ir fizikālā realitāte, kas mums pieejama caur UC, un tikai tā daļa, ko mums delegē UC. Kas ir 'ārpusē' vēl aiz tā? Prasiet toltekiem: viņi pateiks, ka tas ir *naguāls*, kur viss tas, ko mēs spējam saņemt no UC, ir *tonāls*. Prasiet Kantam, un viņš jums pateiks, ka tas, kas ir 'ārpusē', ir *res in se*.

Kad mēs būvējam (kā fiziķi teorētiķi) mūsu fizikālo realitāti, mēs to vispirms atvasinām no mūsu uztveres, kas mums piespēlē visu, ko mēs 'redzam'. Patiesībā mēs aprakstām bildi, ko mums iedeva LK-mašīnas, un mēs to kā teorētiķi fiziķi aprakstām matemātikas valodā, kas ir LK-mašīnu ģenerēts teksts. Mums ārpusauli delegē universālais cilvēks⁶, lai mēs kā ontoloģiskās kopijas varētu savās pasaulēs izdzīvot, kur šīs pasaules ir LK-veidojumi (mūsu sensoru skatījumā). Kā fiziķi mēs esam iemācījušies aprakstīt šo LK-realitāti LK-valodā (bija jālasa: fizikālo realitāti matemātikas valodā).

Ja tā, tad mūs sāks uztrauk jautājums: vai pati realitāte arī ir LK-veidojums pēc būtības. Šādam jautājumam nav jēgas, jo aplis noslēdzas LK-veidojumu robežās: UC mums padod LK-pasauli, mēs to uztveram kā tādu, LK-realitāti

⁵ Lietderīgi pieminēt Svēdenborga konstatējumu, ka eņģeļu valoda ir nesalīdzināmi bagātāka, nekā cilvēku valoda, ka viņi var izteikt vienā vārdā tik daudz, cik mēs daudzās grāmatās.

⁶ Lai saprastu, ko mums delegē UC, ir labi aplūkot analogiju ar kaķi. Kaķim pasaule vienkāršākajā skatījumā ir pielāgota, lai viņš izdzīvošanai varētu noķert peli. Visa viņa ontoloģija ir būvēta uz šo vienu mērķi. Ja kaķi pierādītu teorēmas, tad viņiem patiesības kritērijs būtu, vai ar šīs teorēmas palīdzību var noķert peli.

un tādu arī aprakstām savās matemātiskajā konstrukcijās, fizikālajos modeļos, kas visi ir tikai LK-izvirzījumi. Tas ‘ārpuse’ jau ir⁷ naguāls (tolteki) vai *res in se* (Kants), haoss (senie grieķi), [kur mēs vēl varētu pieminēt enerģiju lauku haoss, kaut gan kāda tam nozīme bez laiktelpas, kas tiem nepiemīt, operatori?], absolūtais nekas vai *nihil* (senajiem ebrejiem).

Kur mēs varam ieraudzīt LK-realitāti visskaidrāk? To mums atklāj kvantu mehānika. Kvantēšana, ko mēs ieraugām, fizikālo lielumu pieņemamo vērtību līmenī, patiesībā jau strādā viscaur, jo viss atšķiramais ir mums iedots no LK-uztveres. Enerģiju ‘biezputra’, ko mēs domājam esam dabā, ja tāda arī ir, mums ir absolūti nepieejama, nedz arī izmērāma ar fizikālo eksperimentu, jo arī fizikālais eksperiments mums iedod LK-mērījumu⁸. KM tas ir diskrets, jo vēl nav spējis izkropļoties, kamēr makrofizikālajā mērījumā tas sastādās no pārlietu daudz komponentiem, kurus visus mēs nepiereģistrējam⁹ un tādēļ iegūstam it kā ‘analogu’ rezultātu.

Par universālo cilvēku (UC) fizikā.

Cik grūti būtu fizikā ievest universālo cilvēku? Patiesībā tas būtu daudz vieglāk nekā tos daudzus cilvēkus, kas esam tagad mūsu skatījumā, kas esam ‘daudzi aktieri’ uz vienas ‘skatuves’, kas ir laiktelpa. Grūtības rodas no tā, ka mums vispirms, pozitīvistiskajiem zinātniekiem, jāatzīst, ka patiesībā ir tikai viens cilvēks, bet cilvēkus, ko redzam sev apkārt un esam arī mēs paši, ir universālā cilvēka kopijas, vai ‘ontoloģijas’. Ja mēs pieņemtu to vismaz kā zinātnisku hipotēzi, tad mēs jau pajautātu, kā tad šīs kopijas uzrodas no viena UC.

Vispirms noskaidrosim vispārīgas dabas jautājumus. Kas būs fizikālā realitāte? Būtu dabīgi pieņemt, ka ir viena universāla fizikāla realitāte, kas saistīta ar UC un tās sastāvdaļas ir multiplicētās ‘ontoloģijas’, UC kopijas,

⁷ Šeit varam atcerēties Uspenska pasaļu hierarhiju. Ārpuses vienas nav, bet ir pasaļu hierarhija, kas visas kopā veido UC. Ja skatāmies no UC novērotāja, tad pasaules ieliktas ie pasaulēm, kur mēs esam kādā 6-7 līmenī pēc Uspenska. Ja skatāmies no sevis kā novērotāja, tad katra augstākā pasaule ir tā, kas deleģē mums UC zemākā.

⁸ Šeit vajadzētu gan paskaidrojumu: tas, ko mēs mēram, sastāv no izšķiramām lietām, bet ‘analogi’ mums varētu šķist ‘cipari’, kas izmēra fizikālo lielumu. Mūsu prakse tādu arī iedod, jo mēs nemākam visu noteikt un arī uzskatām par nevajadzīgām detaļas, kas mums traucē pieejamā laikā eksperimentu nobeigt un izdarīt secinājumu vismaz ‘kaut kādu’, negaidot uz ‘mistisko’ absolūti precīzo rezultātu. Kvantitatīvo rezultātu vienmēr precīzi var apstiprināt kvalitatīvais eksperiments, vismaz principā, ja arī to mēs vienmēr nemākam izdarīt ‘uz reizi’. Un katrs kvalitatīvais eksperiments ir ar diskretu iznākumu acīm redzami.

⁹ Protams, Heizenberga nenoteiktības princips grib aizlikt kāju priekšā vispār šādam prātojumam, bet pie mūsu nostādnēm Heizenberga nenoteiktība demistificēsies, jo mums vairs nav nepieciešams pamatot KM pamatus mūsu laiktelpā, bet mēs meklējam savus makropasaules atribūtus balstoties uz KM kā pamata.

kuras 'redz' fizikālo realitāti lokāli kā savas ontoloģiskās fizikālās realitātes. Te jau ir problēma, kuru ir jārisina tieši, jo iepriekš teiktais ir nenoteiktība. Nav zināms, kādu fizikālo realitāti mums 'delegē' UC, vai UC fizikālās realitātes kopiju, vai viss notiek pēc kāda cita principa. Patiesībā šeit mēs zaudējam visus orientierus un tāpēc jau neviens vēl neko sakarīgu nav izdomājis, bet mēs aiz vien vēl dzīvojam pasaulē, kur tiek šķirotā pozitīvistiskā zinātne no reliģijas.

Ko iesākt? Kā risināt jautājumu par mūsu ontoloģisko fizikālo realitāšu attiecību ar UC fizikālo realitāti, vai mēs pētām vienu fizikālo realitāti vai tāda ir mīts, kamēr esam norobežojušies katrs savā fizikālajā ontoloģijā.

Mums jāsauc palīgā mistiķi. Kādi? Kuri ir vērts, lai viņus ielaistu zinātņu templī, kur līdz šim ir saimniekojuši pozitīvistu? Sakām to pēc nopelniem tāpēc, ka uzskatām, ka viņi ir vistālāk aizsniegušies fizikālās realitātes apzināšanā.

Kurus ir vērts sākt pieminēt? Vispirms tos, kam ir 'Viens' ideja attīstīta, lai tos ņemtu vērā. Ja tā, tad izrādās, ka visi izcilie virzienu spraudēji filozofijā un reliģijā ir tādi, proti, viņi visi savu atziņu pamatā liek 'viens' ideju. Viens Dievs kristietībā un ne tikai pie viņiem, viena dvēsele - ideja, ko līdz pilnībai attīsta Plotīns. Visi jaunplatonieki iet pa šo ceļu. Neatkarīgu ceļu iet Gurdžijevs un Petrs Uspenskis. Uspenskis visvairāk var dot fiziķiem un tas ir uzskatāms par lielu pārpratumu, ka viņš līdz šim fizikā ir maz pieminēts, kaut gan viņš būtu noliekams blakus Einšteinam. Pievienojams šim sarakstam vēl ir Rūdolfš Šteiners.

Mūsu pieeja balstīsies uz diviem pēdējiem, P. Uspenski un R. Šteineru, kuru atklājumus lietosim tālāk kā tādus, kas liekami blakus fiziķu atklājumiem. P. Uspenska idejas ļauj UC ievest fizikā kā pasaulu hierarhijas. Pasaulu hierarhijas ir vairums mistiķu mācībās, bet nav pieminētas nevienā fizikas grāmatā, jo fizikā ir nolikts (pareizs) pieņēmums, ka pētīšanas subjekts nepiedalās fizikālajā realitātē, t.i.ka fizikālajai objektivitātei ir jābūt neatkarīgai no pētīšanas subjekta. Tas ir labs pieņēmums, bet līdz zināmai robežai. Ja mēs gribam fizikā ievest UC, tad ir jāmodificē šis pētīšanas subjekta postulāts.

Tāpat, mēs pieņemam, ka laiktelpas jēdziens jānomaina uz sarežģītāku konstruktu, kas ietver sevī kalibrējošo transformāciju kā tās sastāvdaļu un to vispārīgākā izteiksmē, kur tā kļūst par 'total reverse transform' (TRT) vai vispārējo apgriezāmības transformāciju. Tagad fiziķi to mēģina jau darīt, lai gravitāciju aprakstītu ar mehānismu, kas ietver kalibrējošās transformācijas, kur tas varētu būt saistīts ar laiktelpu. Trūkst vēl tikai tas, ka pati laiktelpa

būtu jāmēģina izmainīt, nesaistot to ar gravitāciju vai ko citu. Varbūt netrūkst nekas, kā tikai apziņa, ka UC ir ievedams fizikā.

R. Šteintera idejas liek cilvēku vispār nomainīt ar ko citu, cilvēku kopumu vai vēl nezin ko, bet, tā kā UC jau izslēdz daudzus cilvēkus, tad Šteintera 'personu' mehānisms attiecas uz UC ontoloģijām, un pašu UC fiziku tas neietekmē. Pie Šteintera var meklēt idejas, kā vispārināt laiktelpu, jo viņš pieļauj un pat apraksta stāvokli, kad cilvēks ir 'ārpus laika', šķietami mistiska lieta, bet viņa apraksts nemaz neizskatās pēc mistikas. Kāpēc fiziķi to nav pamanījuši?

Vēl ir viena ārkārtīgi svarīga lieta, ko mums iedod Gurdžijevs un Šteiners, tātad mistiķi, kas fiziķiem un visiem pozitīvistiskajiem zinātniekiem ļoti svarīga un kuru droši vien daudzi jau izmanto, bet negribētu atzīties tajā, proti, no kurienes viņi saņem savas zināšanas. Uspenskis atklāti pasaka, ka tās viņam pienāk no 'kaut kurienes' un viņš tikai tās pieraksta. To liek darīt Gurdžijevs un Šteiners, mēģinot dot arī sistemātiskus paņēmienus un pamācības, kā to izdarīt. Pozitīvisti pusčukstus kā lielu noslēpumu saka, ka Mendelejevs savu tabulu nosapņoja, neatzīstoties, ka paši savus labākos sasniegumus tāpat ieguvuši no 'kaut kurienes' vai tāpat nosapņojuši, nevis izprātojuši savās 'ģeniālajās' galvās.

Un tā mēs konstatējam, ka mums ideoloģiski palīdz visi platonīķi un jaunplatonīķi kā Plotīns, Pseido-Dionīsijs Areopagīta, daudzie viduslaiku mistiķi kā Hugo no sv. Viktoras u.c., Berklijs, Dekarts, Leibnics, jaunajos laikos Gurdžijevs u.c. un tieši palīdz jau ar faktisko materiālu Šteiners un Uspenskis.

Patiesībā, ja paskatāmies apkārt, tad jau sen vajadzēja pieņemt, ka fizika nav būvējama bez dižo filosofu veikuma ņemšanas vērā. Mistiķu ievietošana mistiķu kastā un viņu neņemšana vērā fizikālās zinātnes attīstībā izrādās vislielākā mistika, kas vienīgā ir kaitīga no mistikām un ir atmetama cik ātri vien iespējams.